

Campingkvinderne – nu i Silkeborg

v. Elsebeth Gerner Nielsen

Rektor, Designskolen Kolding

”Ud i det blå”

Lyt til den sætning og man har allerede smagen af jordbær og sommer på tungen. Duften af sejldug og campinggrej – som har stået for koldt og indelukket – lidt for længe, men nu står der ude på gårdspladsen; klar til at indtage det danske sommerland sammen med klipklappere og alt det andet, som hører sommerlivet til.

At tage på camping er en vigtig del af det moderne samfund, som jo i modsætning til det traditionelle har delt menneskelivet op i arbejdsliv og fritidsliv. Mine bedsteforældre, som var bønder, har aldrig været på camping. De har aldrig på den måde ”holdt fri”, som vi gør i dag. Først med industrialiseringen introduceres en hverdag, som er splittet op mellem det nødvendige og det uforpligtende; mellem det alvorlige og det frie liv – hvor man kan gå med numsen bar og får sand mellem tæerne.

Mine forældre tog heller ikke decideret på camping, men om sommeren pakkede vi den lille folkevogn med campingbord og stole – og kørte vi ud i det blå. Min mor havde solbriller på. Når hun tog dem på – var det virkelig sommer. Turen var aldrig længere end at vi kunne nå at komme hjem og malke. Den gik f.eks. til Tversted søerne, hvor vi slog bord og stole op. Mor fandt madpakkerne frem – og så sad vi der og ”hyggede” os et par timer. Hygge er et ord, som også hører til campinglivet og den nye måde at tænke livet på. Første gang jeg var på rigtig camping var i slutningen af 60`erne. En klassekammerat, hvis forældre var først med det meste, havde købt en campingvogn, som stod på Skiveren campingplads. Jeg husker det, som det var i går – intimiteten, de kogte pølser, solnedgangen og den der særlige stemning, som er på en campingplads. Mænd og damer, der havde smidt slips og strømper og med dem en del hæmninger, løb rundt og legede, hvis de ikke lige hyggede sig med opvasken i fælleskøkkenet.

Jeg tror, at de fleste mennesker i dag, har oplevet at være på camping og at de fleste også har gode minder om det. Og det er netop afsættet for Benthe Norheims kunst-

og camping-kvindeprojekt. Inde i Camping-mamma, som jeg selv har kørt hele vejen fra Mygdal til Stavanger, finder vi billeder fra utallige familiers campingture. Mange af dem vækker bare så gode minder i en. Man kommer til at tænke på sange, kys og andet godt, som er oplevet på en campingtur – for måske åh så længe siden. Du kan sidde der i campingmammans livmoder og drømme dig tilbage til sommerlivets lethed og sorgløshed. Du kan sidde der og blive så let om hjertet.

Men hov! Så går man ud af campingmamma og ind i f.eks. flygtningen! Et helt andet univers og fra en verden, hvor hygge og lethed ikke er de første ord, som rinder en i hu. For nogle mennesker er det at rejse, ikke bare at leve, men at overleve.

Benthe bruger et så velkendt liv og oplevelser som afsæt til at fortælle en række andre vigtige historier om det at være menneske forskellige steder i verden. Hun vil vække os! Måske ryste os. Få os til at tænke os om. Campingkvinderne lokker beskueren til – ligesom Sirenen – og når vi så er indenfor, ser vi noget – som vi aldrig havde regnet med at opleve i en campingvogn. Hyggen er væk. Pendanten til campingliv er i andre dele af verden er en flygtningelejr. I vor del af verden leger vi, at vi kæmper for livet – men webergrillen er sjældent mere end et par meter væk. I andre dele af verden er livet en daglig kamp for at få brød på bordet eller sikre sin egen og sine børns overlevelse.

Der er så meget, der skiller os mennesker. Men der er jo også noget, vi er fælles om. F.eks. det at blive gift. Gå ind i bruden og se bryllupsbilleder fra hele verden. Alle – så forskellige – men alligevel den samme historie, som bliver fortalt igen og igen på tværs af kulturer og breddegrader – om to, der bliver til et. Vi bliver mindet om det fælles menneskelige og dermed også den enkeltes ansvar for at beskytte medmennesket. Næstens lidelse og glæde er også din.

Når campingkvinderne kommer vuggende gennem det bløde danske landskab med bakker, bøgeskove og de rapsgule marker på begge sider – bliver man så glad og let. Mennesker, som måske normalt ikke er til at vride et smil ud af, kommer uvilkårligt til at trække på smilebåndet – når de ser campingkvinderne. Andre griner himmelhøjt. Benthe Nordheims campingkvinder er så befriende tilgængelige. De taler til alle mennesker, men de, som måske tror – at nu skal de bare have en let og hyggelig oplevelse, får sig noget af en overraskelse – så snart de vover sig inden for.

Af samme grund er jeg en stor fan af Benthe Nordheim's kunst. Benthe Nordheim laver kunst med en bred appel. En kunst, som man ikke behøver at opsøge – men som kommer til en. I denne sammenhæng – kørende. Benthe Nordheim kommer os - tilskuere i møde; byder os inden for – tager udgangspunkt i noget, vi kender. Og dermed er vejen banet for, at vi kan overraskes og få noget, vi ikke havde tænkt på. Eller drømt om. I vores vildeste fantasi.

Tusinde tak for muligheden for igen at komme på camping! At komme ud i det blå sammen med denne flok frimodige kvinder, hvis indre er ladet med musik, vuggeviser, drømme, angst og andagt. Med livet i al dets mangfoldighed.